

# A föld alatt rejlő titok

**Írta: Nagy Boldizsár**

Dani városi gyerek volt. Az a fajta, aki inkább a laptop előtt üldögél, minthogy saras cipővel rohangáljon a természetben. De volt két barátja – Tomi és Zsolti – akiket már kiskoruk óta ismert, és akik pont az ellentétei voltak. Ők imádták az erdőt, a bokrok közti bújócskát, a pataokban gázolást, és mindenféle „piszkos” kalandot.

Egy péntek délután végre sikerült rávenniük Danit, hogy velük tartson.

– **Na gyere már, Dani! Ez nem valami unalmas kirándulás lesz. Mutatunk valamit, amitől le fog esni az állad!** – biztatta Tomi.

– **Remélem, nem valami bogaras hülyeség lesz...** – morogta Dani, de már ő is mosolygott.

– **Csak gyere, és ne kérdezz annyit! Verseny a domb tetejéig!** – kiáltott Zsolti, és már szaladt is a fák között.

Tomi is utána vetette magát, Dani pedig egy pillanatnyi hezitálás után futni kezdett. Az avar recsegett a talpuk alatt, a bokrok között elsuhanó árnyak mintha versenyeztek volna velük. Egy-egy ágon átsuhanó napfénycsík megcsillant az izzadt homlokukon.

– **Ez az, Dani! Már kezdted élvezni!** – nevetett Tomi, miközben a barátja majdnem hasra esett egy kiálló gyökérben.

– **Ha valami összeharapdál, ti fogtok felelni érte!** – kiáltotta Dani, de már ő is nevetett.

A gyerekek végül egy nagy, lapos tetejű sziklához értek, amelyről rá lehetett látni az egész zöldellő dombságra. A nap már kezdett lebukni a fák mögött, aranyszínre festve az eget.

– **Na, mit mondtam? Szép, mi?** – kérdezte Zsolti büszkén.

– **Ez... ez tényleg elképesztő.** – mondta Dani, és először érezte úgy, hogy talán mégis megérte kijönni a szabadba.

Fogócskáltak még egy sort a réten, hasra vetették magukat a fűbe, és csak bámulták a lassan sötétedő eget. Egyszer csak Tomi megszólalt:

– **Amúgy nem csak a kilátás miatt hoztunk ide. Valamit mutatni akarunk.**

– **Egy gombát? Komolyan?** – húzta fel a szemöldökét Dani.

– **Ez nem akármilyen gomba, hanem egy varázsgomba! Kéken világít a sötétben, és állítólag van valami hatása is...** – mondta Zsolti, miközben már előre tört a fák közé.

A föld alatt sűrű gyökerek tekergőztek, és a csendet csak a tücskök ciripelése törte meg. Egy kidőlt fa tövénél, az avar alatt, valóban ott világított a gomba. Olyan volt, mintha belülről izzana: szelíd, kékes fényt bocsátott ki.

– **Ez... Ez tényleg világít...** – suttogta Dani, teljesen lenyűgözve.

– **Várni kell még egy kicsit. Csak sötétedés után történik valami érdekes. Addig leszedni sem lehet.** – magyarázta Tomi, miközben leguggolt mellette.

– **Miért, mit csinál? Gombává változtat?** – próbált viccelődni Dani, de a többiek nem nevettek.

– **Azt nem tudjuk. De mi most megtudjuk.** – felelte Zsolti sejtelmesen.

Ahogy teljesen besötétedett, a gomba fénye egyre erősebbé vált. A fiúk megpróbálták leszedni, de alig bírták kitépni a földből. Végül hárman együtt feszítették meg, amíg egyszer csak egy *pattanással* kijött a helyéből.

Abban a pillanatban különös szél kerekedett. A fák megrezdültek, a fűszálak hajladozni kezdtek, és a fiúk körül minden elcsendesedett.

– **Ez most mi volt?** – kérdezte Dani, de mire befejezte a mondatot, Tomi kiáltott fel:

– **Nézzetek körül... Minden... óriási lett!**

A fűszálak oszlopnyi vastagságúra nőttek, a levelek lombsátorként borultak föléjük, és egy gombostű méretű bogár most akkora volt, mint egy kutya.

– **Mi kicsik lettünk! Ez... lehetetlen!** – suttogta Zsolti.

– **Vagy a világ lett nagyobb. Nem tudom, de ez brutális!** – Dani szinte reszketett az izgalomtól és a félelemtől.

Mielőtt bármit mondhattak volna, Tomi hirtelen egy puha földkupacba zuhant – egy **hangya alagútba!**

– **Srácok! Valami van itt! Gyertek utánam!**

Nem is haboztak: mindannyian belevetették magukat az alagútba. Odabent nyirkos volt a levegő, mindenhol gyökerek, szűk járatok és apró, de hatalmasnak tűnő rovarok nyüzsögtek. Egy **hangyákból álló menet** vonult el előttük, katonás rendben, csápjaikkal kommunikálva.

– **Ezek... szervezettek. Tényleg egy birodalom ez a föld alatt!** – suttogta Dani elámulva.

Tovább haladva egy **giliszta** tekergőzött el előttük, akkora, mint egy vonat. Egy **vakond** épp földet túrt, és a gyerekek csak úgy tudták elkerülni, hogy laposra simulva kapaszkodtak egy gyökérbe.

- **Szóval ilyen a föld alatt, mi?** –mondta kacagva Dani.

- **Sosem gondoltam volna, hogy ekkora élet van itt erre!** –folytatta Zsolti

-**Persze szerintem is nagyon menő, meg minden, de ha elfelejtettétek, akkor szólok, hogy van egy kis gondunk.** –mondta Tomi

- **Miért, mi az?** – kérdezte Zsolti és Dani tökéletes szinkronba

- **Hát lehet az hogy orbitálisan kicsik vagyunk!?** Azt se tudjuk, hogyan változunk vissza.  
–mondta idegesen Tomi

- **Oh, azt teljesen elfelejtettem.** –mondta kacagva Zsolti- **Annyira élveztem az egészet hogy kiesett a fejemből.**

- **Hogy felejthetsz el egy ilyen nagy dolgot?** –mondta csalódottan Tomi

- **Nyugalom, nyugalom!** –mondta Dani –**Nem kell ezt túl stresszelni! Ha valahogy kicsik lettünk, akkor biztos van egy út ahhoz, hogy újra nagyok legyünk.**

- **Persze, de mi?** –Kérdezte Tomi.

- **Az ráér holnap is, hidd el.**- mondta reménnyel teli Zsoli – **Nézd így, ha most kalandozunk, nemcsak jól érezzük magunkat, hanem fel fedezzük a környezetünket, és egy lépéssel közelebb kerülünk a visszaváltozásig!**

- **Igazad van! Az vitathatatlan, hogy mókás lenne!** – mondta Dani

**Na, akkor előre fiúk!** – mondta Dani hangosan.

Ahogy a gyerekek egyre mélyebbre haladtak a föld alatti járatokban, a sötétséget lassan narancssárga fény váltotta fel. Egy természetes „teremhez” érkeztek, ahol az alagút kiszélesedett. A falakat borító gyökereken apró fénybogarak világítottak, és a közepén egy hatalmas, gömb alakú üreg nyílt meg, melynek peremén több száz **rovar** nyüzsgött.

– **Ez olyan, mint valami föld alatti város...** – suttogta Zsolti.

– **Nézd ott!** – mutatott Dani egy trónszerű földhalomra, melyen egy díszes fejű, hatalmas **szarvasbogár** ült, mintha ő lenne a király.

A rovarok mintha észrevették volna őket. A hangyák sorfala kitárult, és két hosszú csápú **cserebogár** előlépett. Megálltak előttük, és halk zümmögéssel „beszélni” kezdtek.

– **Én... én úgy érzem, értem, mit mondanak...** – motyogta Tomi.

– **Azt kérdezik, miért zavarjuk meg a rendet. Azt hiszik, a gomba miatt jöttünk...** – fordította Dani, aki maga is meglepődött, hogy képes felfogni az üzenetet.

– **A gomba... az összeköti a világokat. Nem játék!** – „mondta” a szarvasbogár.

A gyerekek csak némán álltak. A talajból halkan zizegő hang tört fel, mintha az egész föld beszélni próbálna.

Aztán a szarvasbogár elfordította a fejét, és mintha engedélyt adott volna. A rovarok utat nyitottak, és Daniéknak nem maradt más választásuk: követték a fényt.

Hirtelen egy **erős remegés** futott végig a földben. A gyerekek egy nyíláshoz értek, ahol vakító fénysugár tört elő. Amint átlépték a küszöböt, minden körülöttük elkezdett **kicsinyedni...** vagy ők maguk **nőttek vissza?**

A következő pillanatban Dani a sziklán állt. A nap már felkelt, sugarai bearanyozták a rétet. A ruhájuk piszkos volt, az arcuk karcos, de a szívük kalanddal teli.

– **Ez... tényleg megtörtént?** – kérdezte Dani, még mindig kábultan.

– **Én emlékszem mindenre! A rovarokra, a föld alatti teremre... még a szarvasbogárra is.**  
– válaszolta Zsolti.

– **És... hogy értettük, mit mondanak?** – töprengett Tomi.

– **Talán mert figyeltünk. Mert egyszer végre tényleg a föld alá néztünk, nem csak a felszínt néztük.** – mondta Dani, aki maga is meglepődött a saját szavain.

A három fiú elindult hazafelé, sárosan, fáradtan, de boldogan. Mikor hazaértek, Dani anyja könnyes szemmel ölelte át.

– **Hol voltál? Azt hittem, baj történt!**

– **Baj nem... de olyat láttam, amit soha nem fogok elfelejteni.** – felelte Dani komolyan.

Hiába meséltek bárkinek az élményeikről, senki sem hitte el nekik. Csak hárman tudták, mi történt valójában: hogy a föld alatt titkok rejtőznek. Élőlények, rend, nyüzsgő élet – egy egész világ, amit szinte senki sem vesz észre.

És ők megfogadták: soha nem feledkeznek meg arról, mennyire fontos, ami a lábunk alatt van!